

РЕШЕНИЕ

№ 4578

гр. София, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **11353** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215, ал.1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).
Образувано е по жалба на С. С. П., чрез пълномощника адв. Н. Н., срещу Заповед № РВТ21-РД09-161/16.09.2021 г., издадена от кмета на район „В.“ – Столична община.
Твърди се в жалбата, че заповедта е незаконосъобразна, като се иска отмяната ѝ при следните съображения: Жалбоподателят сочи, че обемът на трасетата е неоправдано голям, като не са съобразени със законните изисквания и принципа на оптималност. Твърди, че учреденото право на преминаване е незаконосъобразно с цел осигуряване на достъп до сграда, находяща се в имота, която от дълги години е изоставен незаконен строеж. Жалбоподателят поддържа, че издадената заповед засяга обслужването на съществуващата сграда, както и използването на съществуващото дворно място, като не са взети предвид други щадящи възможности за достъп от страна на собственика на къщата М. К..

Сочи, че процесната заповед е незаконосъобразна и поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до несъответствие с материалния закон. На първо място, счита, че е следвало собственикът на земята да бъде уведомен по реда на чл. 26 АПК за започналото административно производство. Излага доводи, че при евентуално уведомяване на собственика процесната заповед би имала друго съдържание, отговарящо на действителните факти и обстоятелства, като в процесния случай е допуснато съществено процесуално нарушение, водещо до нарушаване правото на защита. Наведени са аргументи за противоречие между обстоятелствената

част и диспозитива на заповедта. Излага доводи, че изготвената по реда на чл.210 от ЗУТ оценка не санира последващото право да се разгледа по целесъобразност основният въпрос, а именно дали е нужна административна намеса в чужда правна сфера. Сочи, че учреденото право на преминаване на господстващия над служещия имот трябва да бъде ограничено да бъде упражнявано така, че тежестта да се отразява възможно най-малко на служещия имот. Претендира отмяна на заповедта, както и присъждане на сторените по делото разноски.

С разпореждане от 08.02.2023 г. са конституирани на основание чл.227 ГПК вр. с чл.144 АПК на страната на починалия в хода на процеса жалбоподател С. С. П. наследниците му по закон С. С. П. и Д. С. П..

В съдебно заседание жалбоподателите се представляват от адв. Н. Н., който моли за уважаване на жалбата по подробно изложените съображения. Претендира разноските по делото.

Ответникът – кметът на район „В.“ – Столична община, представя административната преписка, като взема становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че за образуваното административно производство по реда на чл.192, ал.2 от ЗУТ жалбоподателят е редовно уведомен, като, запознавайки се с протокола за определяне на оценката, са му били известени и доказателствата, които са събрани в хода на административното производство. Сочи, че административният орган е събрал всички необходими доказателства преди издаване на оспорваната заповед, разгледал и обсъдил е всички приложени документи, скици, проекти, становището на комисията и на главния инженер на СО – район „В.“. Твърди, че при издаването на акта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорваната заповед. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна М. С. К. оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмено становище, депозирано по делото. Претендира разноски.

Съдът, въз основа на данните по делото, становищата на страните и като съобрази закона, намира следното от фактическа и правна страна:

Не се спори по делото, а и се установява от представените писмени доказателства, че до кмета на район „В.“ – СО е постъпило заявление с вх. № РВТ17-ГР94-5967/19.12.2017г. от М. С. К., с което е направено искане на основание чл. 192, ал. 2 ЗУТ да бъде проведена процедура по учредяване право на преминаване през чужд поземлен имот. Заявителят се легитимира като собственик на следния недвижим имот: жилищна сграда, находяща в чужд поземлен имот с идентификатор 68134.1976.422 /УПИ IX-422/, кв. 56 по плана на [населено място], кв. Д., по силата на нотариален акт № 142, том I, рег. № 5045, дело 124 от 2010 г., вписан в Служба по вписванията като акт № 60, том XXX, дело 7523 от 2010 г. Представени са към заявлението протокол за предупреждение от 01.12.2010 г. от МВР, протокол за предупреждение от 25.05.2010 г. от МВР, протокол за предупреждение 27.05.2010 г. от МВР, разрешение за строеж № 286 от 05.08.2010г., издадено от главния архитект на район „В.“, СО, решение № 4450/31.07.2012г. на АССГ, заповед № 85/21.08.2015г. на гл. архитект на район „В.“, с която е презаверено разрешение за строеж № 286/05.08.2010 г., скица по чл.192 от ЗУТ за учредяване право на преминаване с посочени площи на сервитута. Депозирана е нотариално заверена декларация за липсата на постигнато съгласие със собственика на служещия поземлен имот, както и

експертна оценка за определяне на пазарната стойност на правото на преминаване през чужд поземлен имот, изготвена от сертифициран независим оценител Д. С. Ч., със сертификат рег. №[ЕИК] от 14.12.2009г., издаден от Камарата на независимите оценители в България.

Видно от представеното становище от главния инженер на СО – район „В.“, предвид приетото, че друго техническо решение е икономически явно нецелесъобразно, е предложено да се учреди право на преминаване в УПИ IX-442 от кв. 56 през имот 68134.1976.422 съгласно приложената схема и на основание заповед № РВТ17-РД91-20/21.03.2017 г.

Проведено е заседание на комисия, назначена със Заповед № РВТ17-РД91-20/21.03.2017 г. на кмета на СО - район „В.“, за което е съставен протокол № 11/03.09.2018 г., видно от който са отразени установените факти и събраните документи, включително становището на главния инженер по направеното искане, поради което комисията е взела решение да предложи на кмета на район „В.“ да издаде заповед на основание чл. 192, ал. 2 ЗУТ за учредяване на право на прокарване на временен път за осигуряване достъп до сграда и изгребна яма в УПИ IX-422, кв. 53 по плана на [населено място], кв. Д., [улица], със засегната площ 236,60 кв.м. Указано е преминаването да се осъществява съгласно приложената скица-предложение. Определено е и обезщетение, което да бъде изплатено на собственика на засегнатия поземлен имот.

Протоколът от работата на комисията е съобщен на собственика на служещия поземлен имот, който е упражнил правото си на жалба срещу него. По повод оспорването е образувано адм. дело № 10941/2018 г. по описа на Административен съд София – град, с постановеното по което решение № 2628 от 16.04.2019 г. стойността на дължимото обезщетение е увеличена и е определена в размер на 18 845,18 лева. Решението е потвърдено с решение № 1449/23.11.2020г., постановено по адм. дело № 9390/2019 г. по описа на Върховния административен съд, и е влязло в сила на 23.11.2020 г.

С оглед приключило съдебно производство и влизане в сила на решението, с молба с рег. № РВТ17-ГР94-5666-[22]/29.07.2021г. от М. К. до кмета на район „В.“ е поискано процедурата по издаване на заповед по реда на чл. 192, ал. 2 ЗУТ да продължи. Указано е на заявителя, че следва да заплати по сметка в търговска банка обезщетението, определено в съдебното решение, съответно, след изпълнение на задължението за заплащане на определеното обезщетение, удостоверено с представено платежно нареждане от 07.09.2021 г., е издадена Заповед № РВТ21-РД09-161/16.09.2021 г. на кмета на район „В.“.

С оспорената Заповед № РВТ21-РД09-161/16.09.2021 г. е учредено право на преминаване през поземлен имот с идентификатор 68134.1976.422, представляващ УПИ IX-422, кв.56, по плана на [населено място], район „В.“ кв. Д., [улица], за осигуряване достъп до находяща в него жилищна сграда с идентификатор 68134.1976.422.4 и изгребна яма, собственост на М. С. К., с обща площ на сервитута 236,00 кв.м.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 11.10.2021 г., а жалбата е депозирана на 25.10.2021 г.

По делото е представена Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021 г., издадена от кмета на Столична община, с която с т.5.11 е предоставил на кметовете на райони в Столична община своите функции по издаване на заповеди за учредяване на право на

преминаване през чужди поземлени имоти на основание чл.192, ал.2 ЗУТ.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от легитимирана страна и в законоустановения срок, но разгледана по същество е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 192, ал. 2 ЗУТ, когато не е постигнато съгласие между собствениците на поземлените имоти и друго техническо решение е явно икономически нецелесъобразно, правото на преминаване през чужди поземлени имоти се учредява със заповед на кмета на общината.

Правомощията си за издаване на заповеди за учредяване на право на преминаване през чужди поземлени имоти на основание чл. 192, ал. 2 ЗУТ кметът на СО е предоставил на кметовете на райони със Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган в кръга и пределите на предоставените му от горесцитираната норма правомощия.

Оспорваният акт отговаря на изискванията за форма. Заповедта е индивидуален административен акт по см. на чл. 214, т. 2 ЗУТ, съответно съдържа нормативно установените в чл. 59, ал. 2 АПК реквизити. Изложени са фактически и правни основания за издаването ѝ, индивидуализиран е недвижимият имот, през който преминава сервитутът, засегнатата площ, както и дължимото на собственика на служещия имот обезщетение. Следователно, не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 АПК, който да обуславя отмяна на акта.

На следващо място, не се констатира да са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и съответно обосноваващи отмяната на акта само на това основание. Релевантните в случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е уведомен за започналото производство по чл. 192 ЗУТ. С връчването на протокол № 11/03.09.2018г. от заседанието на комисията по чл.210 от ЗУТ са му станали известни и доказателствата, които са събрани в хода на административното производство, като упражнявайки правото си на жалба срещу оценката на самостоятелно основание /арг. от чл. 215 във вр. с чл. 210, ал.3 от ЗУТ/, същият се е възползвал от правата, които имат страните в административното производство за вземане на становище, искания за събиране на доказателства и др. В този смисъл правото на участие на жалбоподателя в административното производство не е нарушено и неоснователно е възражението му в тази насока.

В хода на развилото се съдебно производство жалбоподателят е оспорил протокола на комисията, освен относно размера на оценката, и относно приетото становище на главния инженер на СО-район В., който дава предложение да се издаде заповед. В този смисъл налице е нормативно предвидената материалноправна предпоставка за издаване на заповедта, а именно да не е постигнато съгласие между лицето, в чиято полза се учредява сервитутът, и собствениците на имотите, през които ще се осъществи преминаването. Това обстоятелство се и установява от представената в административната преписка нотариално заверена декларация за липсата на постигнато съгласие със собственика на служещия поземлен имот.

Административният орган е изследвал и въпроса относно възможността да се осигури по-целесъобразно икономически техническо решение на въпроса за достъпа до имот с идентификатор 68134.1976.422.2. Според даденото становище на главния инженер на район „В.“, след разглеждане на депозираното искане, ведно с приложените от заявителя документи и скици на имотите и предвижданията съгласно проекта, друго техническо решение е икономически явно нецелесъобразно. Това становище се споделя и от настоящия съдебен състав, съобразно представените по делото доказателства, доколкото не се установи друго, по-целесъобразно решение, чрез което да се осъществява достъпът до сградата.

Нормата на чл. 192, ал. 4 ЗУТ поставя като предпоставки за учредяването на право на преминаване със заповед на кмета да не се влошават условията за застрояване на поземлените имоти, да не се препятства установеният начин на трайно ползване на поземлените имоти, да не се засягат разрешени строежи или съществуващи сгради, като нито една от тях не се установява да е налице по делото. Видно и от представената скица, сервитутът не възпрепятства предвидено по застроителен план и нереализирано строителство, не се засягат съществуващите сгради в имота, както и не се препятства установеният начин на ползване на имота.

В тази връзка следва да се посочи, че независимо от дадената възможност на жалбоподателите да ангажират доказателства във връзка с възраженията си, вкл. с допускане на съдебно-техническа експертиза, наведените с жалбата възражения във връзка с ограничаване правата на собственика на служещия имот останаха недоказани поради процесуалното поведение на жалбоподателите.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата е неоснователна и съответно оспорването следва да бъде отхвърлено.

По разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски възниква в полза на ответника и на заинтересованата страна. На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лв. Заинтересованата страна не доказва реално сторени разноски по делото, доколкото в представения договор за правна защита и съдействие е договорено, че адвокатското възнаграждение е платимо по банков път, като същевременно не са представени съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Така задължителните разяснения, дадени с т.1 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС, съобразно които само когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК, като изрично е посочено, че в случаите, при които е договорено заплащане по банков път, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. По тези съображения съдът приема, че на заинтересованата страна не следва да се присъждат разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно и чл. 143 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. П. и Д. С. П. /конституирани по реда на чл.227 ГПК вр. с чл.144 АПК на страната на починалия в хода на процеса жалбоподател С. С. П./ срещу Заповед № РВТ21-РД09-161/16.09.2021 г., издадена от кмета на район „В.“ – Столична

община.

ОСЪЖДА С. С. П. и Д. С. П. да заплатят на Столична община сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: